

Жанна

Микола Руденко

В моїх очах колишуться дерева
І очерет у плавнях не зачах,
І білокрила чайка, горда мева,
На води падає в моїх очах;

І жовтоносих мавок володіння
Колоссям шарудить у борозні;
І постає на обрії видіння —
У срібних латах лицар на коні.

Одвіку тут цього не знали дива —
Отож чудуються старі й малі:
Той кінний лицар —
синьоока діва,
Що рушила по небу й по землі.

Ти хто — Іванна, чи, можливо, Жанна?
Хто батько? Хто єдинокровний брат?
Прийшла сюди з чужого Орлеана
Чи народилася біля Карпат?..

Нависла райдуга, мов перевесло,
Ознакою вселюдського добра —
То Орлеанська месниця воскресла
І рушила на береги Дніпра.

І ясно Жанні, зрозуміло Жанні,
Що запалає навіть в ріках дно;
Що там, у небі — на ментальнім плані —
Блавати з житом схрещені давно.